

10 Защото (секой) гледа мѣдрите да умиратъ, каквото безсмысленятъ и несмысленниятъ да погинѣватъ, и да вставатъ на други имѣніята свои.

11 Внѣтрешната мысль имъ (ѣ, че) домовете имъ (ще съществѣватъ) во вѣкъ, сѣдалищата имъ въ родъ и родъ: наименѣватъ владѣніята (си) со своите имена.

12 Человѣкъ обаче щото ѣ въ честь не встанѣва завсегда: уподобисе на скотовете щото се растлѣватъ.

13 Той тѣхнуй пътъ (ѣ) бѣство нишно: но потомците имъ обаче наслаждаватъ се на словесата имъ. *Διάφασμα.*

14 Както овцы се поставиха во ада: смерть ще ги пасе: и правите ще ги владатъ ранѣ: и силата имъ ще повѣхне у ада, когато (секой встави) сѣдалището свое.

15 Богъ обаче ще избави дѣшата ми ѿ рѣкъ адова: защото ще ме прѣима. *Διάφασμα.*

16 Не бойся когато вбогатѣе человекъ, когато се умножи славата на-домѣтъ мѣ:

17 Защото като умре, не ще да може да земе со себеси нищо, нито ще слѣзне слѣдъ него славата мѣ.

18 И ако да ублажи дѣшата си въ животатъ свой, и (человѣците) ще те хвалатъ че удоволствѣвашъ себеси.

19 Ще иде въ родѣтъ на-своите отцы: гдѣто во вѣкъ не ще да видатъ свѣтлинѣ.

20 Человѣкъ щото ѣ въ честь, а не разсѣмѣва, уподобиса на скотовете растлѣнни.